
2006-13-RE

CAUSA 2006-13-RE

Número de registre 215-2006. Recurs d'empara

AUTE DEL 8 DE SETEMBRE DEL 2006

BOPA núm. 72, del 20 de setembre del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de maig del 2006, per la representació processal del Sr. Eduard Canut Quimesó, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 16 de desembre del 2005 i contra l'aute del 24 d'abril del 2006, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit aquest recurs, que dicti una sentència que estimi el recurs, que declari la infracció dels drets invocats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment processal immediatament anterior a dictar-se la primera d'elles;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 16 de juny del 2006;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El Sr. Eduard Canut Quimesó va presentar una demanda contra la resolució del Govern que li denegava l'obtenció de la nacionalitat andorrana d'acord amb les disposicions de l'article 9.1 de la Llei qualificada de la nacionalitat (fill nascut a l'estranger d'un pare andorrà nascut també a l'estranger).

Segon

El 10 de febrer del 2005, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar aquesta demanda i va confirmar la resolució administrativa, ja que el demandant, com que no tenia establerta la seva residència principal i permanent al Principat, no complia el requisit previst a l'article 7 de la Llei qualificada de la nacionalitat.

Tercer

El Sr. Eduard Canut Quimesó va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió de la Batllia i, el 16 de desembre del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia el va desestimar i va confirmar en la seva integritat la sentència de primera instància.

Quart

El Sr. Eduard Canut Quimesó va promoure un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia havia valorat erròniament les proves practicades en el procés i que aquest fet havia vulnerat el seu dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 24 d'abril del 2006, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions, ja que va considerar que les discrepàncies sobre el resultat de la valoració de la prova pels tribunals no constitueix en cap cas una vulneració del dret a la jurisdicció.

Sisè

El 18 de maig del 2006, la representació processal del Sr. Eduard Canut Quimesó va formular un recurs d'empara en què manifestava que els tribunals ordinaris no havien valorat adequadament i de la mateixa manera totes les proves aportades, ja que només s'havien tingut en compte els informes policials que recollien unes absències del Principat que haguessin pogut ser justificades si la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no hagués denegat l'aportació de documents acreditatius, en el marc de la segona instància, que eren del tot necessaris per resoldre amb millor coneixement la causa.

En definitiva, segons aquesta part, la vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut es concreta en una denegació de valoració de la prova aportada per aquesta part, "donant una clara posició de privilegi a la prova aportada per la part contrària."

Per acabar, la representació processal del recurrent demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit aquest recurs, que dicti una sentència que estimi el recurs, que declari la infracció dels drets invocats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment processal immediatament anterior a dictar-se la primera d'elles.

Setè

El 16 de juny del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considerava que, d'acord amb l'article 94.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la pretensió introduïda en el redactat de l'escrit del recurs d'empara en relació amb la denegació de la pràctica d'unes proves en segona instància no havia estat objecte d'impugnació, per tant, el recurrent no havia esgotat, pel que fa a aquest punt, la via judicial ordinària en defensa del dret lesionat.

Tot i això, el Ministeri Fiscal destacava que el que pretenia el recurrent és que el Tribunal Constitucional entrés a valorar la interpretació, valoració i aplicació del dret, així com la valoració de la prova efectuada pels tribunals ordinaris en l'exercici de les seves competències.

També afegia que la sentència objecte de recurs exposa de forma raonada com ha valorat la prova aportada i posa en evidència que el contingut de les enquestes té un valor especial, ja que documenten el resultat de les comprovacions que han dut a terme sobre el terreny els agents de policia, "no existint cap altre element de prova que pugui desvirtuar el resultat a que arriben les referides enquestes."

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2006-13-RE per tal com no s'havien esgotat els remeis jurisdiccionals ordinaris en defensa del dret vulnerat i per una manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposen els articles 94.1 in fine i 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, el recurrent en empara al·lega que la sentència del 16 de desembre del 2005 i l'aute del 24 d'abril del 2006, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, vulneren els seus drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, com a conseqüència de la denegació i manca de valoració de la prova que va aportar en el seu recurs d'apel·lació davant el Tribunal esmentat.

Aquesta pretensió i, més concretament, el recurs que pretén fonamentar no es pot admetre a tràmit per dos motius.

En primer lloc, com assenyala el Ministeri Fiscal, el recurrent, contràriament al que exigeix l'article 94.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, no ha al·legat davant l'òrgan judicial la lesió del dret que ara denuncia en empara; és a dir, no ha esgotat la via judicial prèvia a l'empara constitucional, ja que, en rigor, no ha donat a l'òrgan judicial l'oportunitat de reparar la pretesa vulneració constitucional, atès que en l'incident de nul·litat d'actuacions que va interposar contra la sentència del 16 de desembre del 2005 no va al·legar en relació amb la denegació de la prova proposada en segona instància, sinó que es va limitar a denunciar la valoració incorrecta de les proves admeses i practicades, argumentant únicament que el Tribunal "ha privilegiat de manera clara i rotunda la prova de l'enquesta policial en contra de la resta de proves presentades al llarg de tota aquesta causa". En conclusió, segons el parer del recurrent "s'ha produït una valoració no adequada de les proves presentades per aquesta part".

L'al·legació relativa a la denegació de les proves aportades a la segona instància (les certificacions de l'empresa en què treballava i de la Universitat de Lleida) es formulen de forma sorprenent, per primera vegada, en el recurs d'empara i, segons preveu l'article 88.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, "no s'admet cap recurs d'empara que modifiqui el contingut de la pretensió de protecció del dret o drets plantejada en el procediment urgent i preferent anterior" o en el procediment de nul·litat d'actuacions, com ha precisat aquest Tribunal Constitucional (causa 2001-3-RE, sentència del 18 de maig del 2001). Això és, precisament, el que ha succeït en aquest cas.

És més, encara que s'apliqués una interpretació laxa i s'interpretés que el recurrent, indirectament, va plantejar davant el Tribunal Superior de Justícia la qüestió de la denegació de les proves i li donés l'oportunitat de reparar la vulneració constitucional al·legada, caldria inadmetre el recurs d'empara

perquè està mancat manifestament de contingut constitucional (art. 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional). Sens dubte, el dret a emprar els mitjans de prova pertinents per a la defensa dels drets i interessos de les parts en litigi forma part del dret a un procés degut, però la inadmissió d'una determinada prova només té relleu constitucional, des de la perspectiva aquí enjudiciada, si l'òrgan judicial no dona resposta a la proposta, o no motiva el seu refús o si aquesta motivació és lògicament irraonable. No es pot formular cap d'aquests retrets a les resolucions impugnades, que donen resposta, de forma breu però motivada i raonable, des d'una perspectiva lògica, a la proposta de prova presentada pel recurrent, per tal com es va refusar pel fet que cap d'aquestes proves es trobava entre "els supòsits que contempla l'article 64 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal". La forma en què el Tribunal Superior de Justícia ha valorat la resta de la prova, a la qual també fa referència el recurrent, és una qüestió de legalitat ordinària en la qual aquest Tribunal Constitucional no pot entrar llevat de supòsits extraordinaris que no es plategen en el cas enjudiciat.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2006-13-RE, interposat per la representació processal del Sr. Eduard Canut Quimesó contra la sentència i l'aute dictats el 16 de desembre del 2005 i el 24 d'abril del 2006, respectivament, per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 8 de setembre del 2006.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

Magistrat

Magistrat